

[Ole Bjørn Kraft.]

at eksistere, og en skønne dag kom Amerika og bad om lov til at anerkende os; den dag vil også komme, hvor alle de vestlige lande vil henvende sig til den østtyske republik og bede om lov til at anerkende den. Denne tale blev holdt inden forhandlingerne i Genève. Det tyder ikke på, at russerne havde til hensigt at opgve den østtyske republik eller svække den kommunistiske stilling der. Man har fortsat i dette spor ved at erklære, at Østberlin er stillet under den østtyske republiks ansvar. Derigennem har man begyndt en ny pressionskampagne for at fremtvinge det, som er det foreløbige mål for politikken på dette område, nemlig en direkte forhandling mellem Øst- og Vesttyskland udenom de vestlige magter.

Det kan ikke være andet, end at den udvikling, som jeg håber at have skildret ganske objektivt, baseret på kendsgerninger, må give anledning til alvorlige overvejelser i Vesten. Kendsgerningerne kan ikke på nogen måde begrunde en afsvækkelse af vort forsvarsberedskab, heri er jeg som allerede sagt ganske enig med den foregående ærede taler. Jeg tror, man nu må gå et skridt videre. Jeg tror, øjeblikket er kommet, hvor den vestlige verdens ansvarlige politiske ledere, regeringerne i den vestlige verden — og jeg henstiller, at dette også tages ind i den højtærede stats- og udenrigsministers tankegang — må overveje, om det ikke nu er nødvendigt at tilvejebringe en nærmere udbygning og fæstelse af samarbejdet mellem medlemmerne af den vestlige verden, således at vi ikke risikerer at stå uforberedt og blive overrasket ved særlige handlinger, med andre ord at etablere et virkeligt politisk samarbejde, således at fællesskabet på en stærkere måde derigennem kan manifestere sig.

Vi har jo instrumenter. Vi har et instrument i Atlantpagten, vi har måske også et instrument i Europarådet, i det mindste hvad den ideologiske side angår, men det har ofte været for tilfældigt. Hvert af landene har i altfor høj grad, synes jeg, i spændte situationer ofte været optaget af deres egne forhold, deres egne indstillinger, og har haft meget lidt tid til i fællesskab at overveje problemerne. Ikke mindst de små lande og de mindre lande i udsatte positioner må have en stor interesse heri.

Den højtærede udenrigsminister ved jo, at vi fra dansk og norsk side har arbejdet meget på denne linie og også har nået nogle resultater, men jeg tror, at vi må fortsætte ad denne vej. Vi må sikre os, at vi bliver endnu bedre underrettet end tidligere om stormagternes vurdering af situationen og om de planer, de arbejder med, og ikke blot på et afsluttende stadium, men således at vi også har en mulighed for i større grad, end det hidtil har været tilfældet, at være med til at forme dem. Men det forudsætter naturligvis en ting. For at de små stater kan stille krav eller fremsætte ønske om at få denne indflydelse, må forudsætningen være, at de er rede til efter deres evne, efter deres økonomiske formåen, at bære de byrder, som den politik, man i fællesskab gennemfører, nødvendiggør.

De, hvis eneste interesse synes at være ved enhver lejlighed at søge at finde udveje for at formindske deres eget lands bidrag, ved enhver lejlighed, i modstrid med hvad der er den almindelige vurdering blandt de andre medlemmer i det store fællesskab, som vi tilhører, alligevel at fremsætte planer om formindskelse og forringelse af vore muligheder for at bære vor del af forsvaret af hele den vestlige verden og den vestlige verdens frihed, skal i det mindste forstå een ting: hvis de ikke vil afstå derfra, vil de ved at handle sådan formindske deres eget lands mulighed for at udøve nogen indflydelse og for at gøre sine synspunkter gældende. Det vil nemlig ganske enkelt og klart være sådan, at et land, der på denne måde indtager en særstilling, ikke vil kunne påvirke fællesskabet så godt som et land, der føles som et virkelig ærligt medlem af fællesskabet.

For mig er det dernæst overmåde vigtigt at få sagt, at vi også her i Danmark helt og fuldt må gøre os klart, hvad den ideologiske kamp i verden, således som den nu blusser op overalt, betyder, og hvad den kan komme til at betyde for vort land. Det første, jeg herom vil sige, er, at den ideologiske kamp, som jeg tror det vil blive meget vanskeligt at afvise allerede er en kendsgerning, må indgå som et led i vort lands politik, i vort lands politiske strategi.

Lad os engang se, hvordan denne ideologiske kamp udfolder sig. Lad os ikke tro,